

Tvær gamansögur.

15.

1. Afmældisdagurinn. Gamansaga.
Þýdd af Jóni Pálssynk.
Dags. 16.8.1896.

20 blöð oct.

2. Í heimsókn hjá Mortensens fjölskyldunni.
Gamansaga. Lausleg þýðing eftir Jón Pálsson.
Dagsett 5. september 1897.

21 blað oct.

I.

Jón Pálsson

Stúlavinur minn einn hét Pétur Nielsen. Eftir
miklar áhyggjur og leitsoy lóðst. hannum lóðs að sé ná
úr í kvornfang og reisa lú í Kjöge. Þar sem lengdufæðis
hann hafði lúnd og haft atvinnu allan sinn lífshaf
af að eigna rottum, músunum og kakalaböðum og reka
ferman féu að frá einum bændanum hét ammas
því sagt var að hann hefði lúðarinn (rottummar og
mýsinn) hefðu ferma fjöldu en folkað á ríkis-
stjórnarinnu lengdufæður Péturs Nielsens, vissar
minn. Pétur Nielsen lóð við þessari vand
einnu stöðu lengdufæður sinn.

Svo stóð í, að Pétur hafði lúðarinn með sér.
Mér var þessu umtalað.
Eg vissi vel að afmældisdagur Péturs var fyrsta
dag mánaðarinn, því hann hafði svo oft leitid
mér því, að ef ég heimsókti hann í afmældisdegi
hans, skýldi ég fá hjúklinga- og agjarkusalað
af hans eigin þengilsafurðum.

Eg gæta því af stöð til að heimsótleja Pétur
1. dag þinn mánaðar og hafði með mér flóðun af
Portum. til að gæta hannum á. Flóðunni lóðdi ég
inn í svefubergji Péturs. strax og ég kem, svo

angim vissi, bara til þess að þat kaminflati
uppi á hann.

Godan daginn, Petur, segi ég. Og óska þér
til lukkus með nokku veldis og misa-
ganginn og öll þessi ólátis kvíðindis
sem þú ert að fara við.

"Það þykir, ég óska þér hins sama," segi
hann, en ég skildi ekki hvernig hann meinti
með því að vera "óska mér hins sama".

Það leit annars ekki neitt hátíðlega úr
hjá Petri. Kjúklungarnir vöfvaðu um-
hverfis hús og sögðu Petri, þú hefur
ertu islegra eins og þeir voru í storka með
með því að þeir voru lifandi. Þeir voru
lausir við alla ~~þessa~~ málþingum um
dandam og spökundum skammum frá sér
og þeir í háa loft og voru feilir og þakka-
legir eins og þeir hefðu alla sína öfi lifandi
grasa regni og branna.

Ég reyndi að vera spólinn móður og hugaði sem
svo: Það kemur bráðum.

þarna var annar heitradur samborgari konungs
 til Péturs, ásamt mér. Hann var að kaupa ein
 rothú-eitur — nefid á honum var eitthvað gallet,
 það vantaði á það beurlinaj, ég gat mér til að
 hrotlunnar myndu hafa kroppað hana af
 áður en hann ákvað að eyða nokkurn aur-
 man til þess að láta það lifa á öðru einu það
 fundu til í maganum.

Þegar hann var farinn með rothú-eitrið
 hvísladi Pétur að konungi sínu: Heyrdu
 lambid mitt, Mondur með fetta... léru...
 „þú skiltu“ og í þótt heyrnum úr vodd-
 um ógnar hávada og öskur úti.

Það eru lík. Kjúklíngarnir, einu einu að
 skredhja "sagði" í svona á þess að heyrja
 um hvað ég sagði, þú þad kom vatu fram í
 munnum á mér af til heyrnum mínu þad
 að einu feyji í þó að smalku Kjúklíngarleit.
 Þessi, það eru eitri Kjúklíngarnir að
 þarna" segir Pétur, það er hinn Lotta
 lítla, hinn lefur lík. dóttir, Krabba þeyid"

4.

efni, ekki annað, hugarði ég. Eghelk samt
að það vori mi ortit mál að fara að slátra
Gjúhlíngu Kristlumma ef maður á að fá
notkun af þeim.

Þetta í þessum hennar flaska rúm á borðid. Þetta
hellið í tvo glös, og hessi mig upp og
byrja á að mela fyrir minni haus og
segi: Luttkan leidi þetta minni og

lífi ann allari rottummar, en
leugra komist ég ekki fyrir þá var kallað
þetta mig hástarleyn og sagð að Lotta
hefði döttid ofan í hálffullan tjörn-
kagga og komist ekki upp úr, hún lefði
haldid að það vori síróps í kaggannum
og óhladi að ná í það til að hólka fyrir sig.

Allt það emér, sem átti að steikja kjútel-
ingana í, var mi brútt að til þess að ná
tjörnunni af kagganna-orminum þeim
anna; það leit svo út sem fólkinu þótti
þara og smér fara svo vel í fötum.

Þó þá, þegar ég heyrði að engin höllu var á ferdum, þ. e.
 a. s. að hjárum hefði elsti stæmt, komdi ég
 glasið mitt, því ég hafði elsti smakt að nema
 einn sinni á því tínu í því var, rétt í því að
 Pétur stóðk út og svo þegar ég var þarna einn
 og hitti fólk að stumra yfir stelpu minni og
 hjóru kaggannum sams og mér vóran sturta
 in flóttumni af því mér var farið að leidast
 eftir Pétur og virkist að þetta mundi okla
 að verða einu góðgerðumar tínu og lengi
 þarna; ég hugaði með mér að best vori
 hjá sjálfum sér að taka og sams á einn sinni
 einn, en rétt í því að ég var að stjórna
 ma á borðit kom Pétur lofsins inn og
 stóð á öndinni af áryrnslumni eftir allt
 stautið frammi; hann tók flóttu ma og
 atlaði að fara að skembi í glasið, en
 höllur við það allt í einu, lítur snögglaga
 til komu einnar og seyrir:

Hvar tókstu þessa flóttu? Kenna!

„Hinn stóð ein í svefherbergjum þeim!
 Þúvar lét glasið á borðid, bláanari ymis
 í fransu stá vand hvítur séu nær, athu
 arí flóðnum og leit til min ^{með} annakumardaga
 augnatáði þangar til þann hrópar upp
 yfir sig og segir: Hver fremillinn
 Fríðrik, þú hefur drukkid rottu-étu
 Hamningjan hjálpi þér! Auvingja
 Fríðriks! Ym an þveggja klubbun þina er
 allt línt. O, o, hvað eigum við að gera?

Évo þreif hann stólana, fleggi þeim
 út í horn og braut sumu þeirra, velti
 borðinn um koll og hljóp í einn vestfangi
 í nosta herbergi, kemur inn aftur að vörum
 spori með vinnumann einum, ákaflega
 sterkum og þurralagan fjórsmakarl, heldur
 á flóðnum í annari hendinni og skid í þinni.
 Þan sjúkta allt í mig þarna þriðja, þúvar
 Honan og karlinn, halda mér fötlum
 og hella fullri skid af einhverjum óttis

ofan í mig; eftir mikil harmkæði tókst
 þeim að koma þessu svo langt upp í
 minnum á mér að ég rendi þó niður
 og svo leyfa þau á nýjan leik og halda
 annari skemmtun til ofan í mig. Svó
 stóður Karlinn út að sækja lokun
 en Pétur og Kona stóðu á orðum þar
 frammi á mér og beiddu mig blessaðan
 að kasta mí veltu upp og svo fór Pétur
 að gráta.

Ég sat á stól og skildi ekkert í þessum
 viðsköpunum, þó þó ég finni ekki vitund til
 dæmi mér í hug að sket góti að ég hefði mí
 trútt eitthvað óhótt og ef ég ekki mí þessu
 og þessu og ekki að fara að deyja, ja, þá vóru
 þau forstöðulau, en svo gladdi þad mig
 annað veifid að ég vissi að ég hefði aldrei
 þurft að dragast með neitt af þessu laginu
 og svo tók ég til að reyna að hugveysta
 hjósin og þá eru viðstaddir vöru með þó að

vori hémuleit viss muat ekkert vori
 og sagði: Blessun látið þið epti svo, og
 vil ekki að þið hafið svo mikil fyrir mér
 og er ekki vanur slíku. Látið þið mig
 í friði. Eg skal sjá fyrir þessu sjálfur.

Þara að þú getir mi kastað upp Frískis
 seji þáttur hálfkjótsandi, þá vori þér þó
 einhver lífs-von

Og í þú kom lótenirinn. Það var einn
 og það vori nýfóddur Kálfshaus sem
 gæddist inn í gottinu þegar hann kom.
 Skollöttur, bólugrafinn, ^{SKöngultendur} semur myntur,
 voshilslegur auli var hann að sjá mig
 hreylli við honum.

Hann þreyf mér hendina á mér, athugað
 þéllsin, lét mig reka út úr mæring-
 unna og barði mig á magann. Þó
 fór hann að spurja mig hvort ég gæfi
 með nokkru erfða-sjúkdóm, hvort ég
 bráðaði í nefið sta uppi mig o.s. fró

og svo laundi hann á Belgjum á mér aftur
 og spurdi: Kennir yður til?
 „Ekki lifandi barni“, sagði ég. Eg þóti
 mi annað eins háf og fetla.

„Já, en uppsötu meðalid verkar ekki
 og eitrid grasséar innan í honum
 þú fetla var vatnsroflu eitru. Það
 albra sterkasta sem til var“, seji þú

Og svo fóru þau út að hvílast á.
 Þú stóðst út og kemur inn með
 stóra mjólkurkömmu - sjálfsgl einn
 3-4 potta.

„Drekkid þér!“ seji Kálfshausinn
 O, nei seji ég, Eg er ekki vitund
 þyrstur.

Stú, engan möppróa, það gildir
 líf yðar seji Kálfshausinn og einn,
 þú seji: Allir viddaðir sjúk-
 þarna á mig, þeyra mig með valdi
 niður í leyubekkinum. Eg bit á

jaflium og kreisti saman varinnar.
 Loknirinn Klipsar um nefid á mér
 svo mér lá við höfnum og opuði munni
 inn til að ná andannum, en þá elkur
 hann upp ^{leikur þegar} mig ^{þegar} songaða kefli til
 að halda munnum opnum og svo
 hellið það farna standlausri niðurlu
 brenni ofan í mig. Þús datt í þy
 að þan stundad léia til fjörn innan
 mér og létu svo nokkrar álfir fangað
 til að synda, svo fólk geti hent í þar
 Kartöflu skredlingi eða braudi. Ja, hvar
 átti ég að hvepa. En ég hafði samantaga
 lítum tíma til að hvepa, síðt með gott
 þvífjeyar loknirinn sá að hann gat
 elki snúid við í mér görnunum
 tók hann til aftur með kefli og
 sperti upp á mér munnum og tók
 til að kitta mig og tjála við höfnum
 í mér með gosa fjödur, svo ég

hnekkadi, skirpti og svei-adi. Augun í
 mér flóðu í vatni sínu og í hefti mínu
 fóðurbróður minn sem ekki hefti látið mér
 eftir einu eyri í arf og á meðan áflettun
 allu stóð grenjandi Lotta litlu fram í
 eldhúsinu af því að það var verið að
 mudda úr henni sméid og tjórma.

Það var annars stíki svo leiddinlegur
 afmálisdagur að farna, því í nýsta
 herbergi við okkur voru vinnuþonurmar
 að skammast við einhverja spákerlingu
 sem hafði haft af þeim við að spá í bolli
 eða slá upp spítinu og farna gegnu
 gólfhurturnar sem eyrum í Kerlingu
 minni svo að hún grenjandi sínu og svo
 sem á að fara að drepa. Þan mun
 henni allt í kring voru komur ^{allur} bojar-
 leirarnir með fötu sínu og þeir voru við
 síðasta manntal; fróðst þar hver ofan
 á annað til þess að komast að hús-
 inu og brjóta upp dýrnur og gluggana

Því þeir höfðu heyrt að Pétur Nielsen
 hefði gefið kaupmannahöfuðverlauna inn
 eitur í stöðinni fyrir rofku. Þarna
 var skallað og hrópast, reisir upp stigar
 dregur íslatar og ^{hjólastkur} vagnar eitt og stóð
 eldsvoti vori á ferðinni. Allir vildu
 komast að til að hjálpa og - Sjá

Pétur, Konan, Karl inn og Kálfsheimsinn
 gerdu allt sem þau gátu til þess að komna
 mér sem fyrst í jörðina og eftir það kom
 fyrir að þau tóku sér hvíldir, þá notaði
 Pétur tóki fyrir til þess að spyrja mig
 hvort ég hefði mi ekkert á samvirkuninni sem
 ég vildi brúa honum fyrir. Barast að ég
 lét þann ni heyrja minni síðastu vilja.

Það veit ég svo mér ekkert" sagði ég. Því
 mér finnst ég hafi þannur lítið noti til
 að huga um framtíðina og ég hefði sattu
 að segja ekkert hugað mér að ég komist í
 soona vort rofku eitur oðu ferji ömítt.

afgjafu medal sem eðbert gagn gerir"

Uei segir Pétur, en mi er alvarleg stund fyrir þig Fridrik og tveit augma blíkud dýr-
mott"

Ái já, segi ég, þú meinar jandarförin minna. Védskulum vera róleg; ég sé það að þú gerir það þig gætt til þess að hennar verði stöki lampa að birtu.

Já, en góði Fridrik minn! Hefurdu mi enga lön að birta mig sem sé síðasti vilji þinn, hinstu óst þin er ég gæti segja þú segir, Pétur halft ljóksandi

og leit til hans með Kýmistösi og sagði: O, já, heyrdu, Kjéktlingarnir og aqúrkusalatin!

Uei, nei Fridrik, ekki svoa vereldlega tímudur á dauða stundummi, góði minn.

Þója, ef þú vilt sjálfur eitthvað gero fyrir mig þá sjáðu nu það gamla vestrar frakkur minni minnu verði "vent" og hann söttur einu áður.

14.

(Hann talar oráð, segir Lohvörum)

Já, og er það þú eltri neitt annað?

Ojís, þú mottir þátu þu selja í hann
Lejteliskraga.

Þessum vel að ~~test~~ eitruð verkati
elki og var hinni heilssasti. Og þess
lejarneum var þetta reglulegur háttisdagur, þess
fólk in nágrumum hafði heyrð um eitruð af þess
sem fram fór og kom í stórhöpunum með fullar
föturmar og lét þess hverja vid klidina á orman
þarna um í stofuna - ~~ef~~ efti ált ~~þess~~ hús
að það hefði hreindlegu hornid með belljurnar
sinar um í húsid og nýjót að þess þess, þess
það hefði elki verid neitt þess hafnar mör.
Þess höfund líktist húsid stóru semlapp-
saver tjómabúi.

Lohvör var vid og vid að hvísta einhverj
að þessi og einn umi heyrði og að hann segði
að ní vörð all hús þess, nema velta mér
dálitid um gölfid, þessa í lappirnar á mör
og heugja mig þannig upp í loftid í lappirnar

og spýttist upp fyrir hefuð á okkur. Svona var
gledin niðil.

Þu dýrunum stóðu hótur kerlingar með sínum
vöndum hvor af góðafjötum, sém þar höfðu
verið svo heyrðsamar að komna með of á þyrfti
að halda að kítlu mig í þokium með þeim.

Aðhorfendumur östernum af gleti og smygn
C. Fagur er vort fedra frón o. s. f. v. og svo
komu allir sém gátn til að östun mér til lúttu
og fagna og firi þvi að ég stíddi lifa þetta allt af.

En svo engeri ég mér að lötunum og seyti:

"Með leyfi að spyrja, fyrirgefðu, erud þér
annars reglulegur lötunir - og meira, - hvort
þér hefið lott lötunifroti á háttótunum?"

Já, auðvitað, sta hvar haldid þér að ég hefi
lott annarótadar, sössum?

"Jah, t. d. í einhverjum stjómabúnum!"

"Í stjómabúnum?"

Já, þvi ég stíðil erud mér stöta að þér stíðid
elki eja hvort maður hefur drukkid potkón

18.

sta eitru. Eý helk að maður þyrfti eðla
að lora með fjarska miðid til þess að
flakka um og litla fólk í kóhim með
gosa fjöðrum eða klípa í nefid á fólk.
"Jah, en lóluistilin er miðhlutur
sem þér skiljir eðhert," sagði hann,
og með það fór hann fokvondur í leutu
en í lýst samk vid að Pétur hafði orðid
að borga honum reikningum. —

"Jaja Fridrik, sagði Pétur, Óhvað
éj varð þagum að þetta fór svo." —

"Lid það fór svo? Kallarta þetta
svo skemtilaga með þerð á mér, sem þu
langa leid til að heimsokja þag á födingar
dag þu minn?"

"Födingardagi minn, Fridrik!"

"Já, og hvar er miðkjúklingsstikin og Agúka-
salatin sem þú lofatis mér?"

"Já, en góði Fridrik, það er eðla afmáls-
dagur minn í dag, það er mánuður

19.

þanguttil, því í dag er 1. júní en
ég er foddur 1. júní.

Og nú sárnadi mér þó samarlegu
þú, það er þá ekki afmældisdagur þinn?
Skammastu þú ekki? Eg góti fyrir-
gefni þér allt annað, bæði það að þú stáðir
að henna mig nýp, kistlunnar með góða
þóttumum og að þú varst rétt línum
að sprengja mig með mjólkinni - en
þetta! - það fyrirgef ég þér aldrei.

Já, en góði Fridriki!

Vertu sátt þá þú!

Nei, en þú kemur þó til okkar á afmældis-
daginn minn? Já?

Nei, þakka þér fyrir, því þegar
hverisdaglegu góðgerðirnar eru soona,
þá lýð ég ekki mikið í hátíðamátum.

Og svo horust ég með járnbractum
heim og lá í marga daga, lerku
í skrokkunum, bólgum á vörum

20.

lungummi og nefnum á sjé eptir tali
nu alla iðru verkina og aflsýning-
arnar af þeim.

Það var annars fjórugur afmálisdagur
ad Larna, en ekki jafu skemtilagur.

Landsleg þýðing

1878-1896.

J.P.

II.

Jón Þalson

Mér þykir vortalega vont mið börn; en þó hefur mér aldrei tekist neitt sérlega vel að mungagast þau; það er þó líklegast fremur mér að kenna en þeim.

Það var fyrir nokkrum árum að ég var á ferð á Götlandi; datt mér þá í hug að heimsetja vin minn, hjóla smíðinn Pétur Mortensen, hann bjó í litlu þorpi ~~í~~ ^{uppi} á landi og var giftur. Þy hafði 20 ágotar spik síldir með mér sem ég átladi að gefa honum, því ég vissi að hjonnum þótti síld svo góð. Það var á laugardagshvöldi. Þy fann beiðad Mortensen; fyrir utan húsið var reima, en fyrir ofan hana daltill Steinpallur; þegar ég kom þarna, var komið vötkur og etali lívið að Kreyfja á götuljóskerminni; ég steig ofan af Steinpallinum og átladi að stíga yfir reimuna, en steig of skamt, svo ég náði aðeins með fana á reimu barninum og datt endilangur upp á húsveggnum með höndum ofan ^í köfju sem köttur lá í á nokkrum Ketlingum. Utúr þeim dyrum, sinn á hvort hlið forstofunnar

2.
Kona

fróð kona sem heldu á sínu barninu
hvor og sópdu: "Hjálp þess vel! Kost
er að þaufast þarna í myrkerinu".

"Það er von þér sepið það, kona góð" sagði
"en það var óviljandi".

Eg á metan ég muddaði mesta sársauka
in alþöguminn og týndi ~~þess~~ rýpa
síðlirnar - nema einn, sem hötturinn
tók í sérabotkur - sagði ég:

"Erti vanti ég að þer náðst þú hjóla-
smidur"?

Jú, það var einmitt herra; ég datt þar
inn til haus og svo fékk ég annari kommu
sem til dýra herra - en það var frá Mortensen
- þessar 19 síldir sem hötturinn stældi eftir.

En in var vinur minn, Pétur Mortensen
erki heima; hann hafði stöppað til kaupmanna
hafnar að taka á mót 24 króna arfi; ~~en~~
andvitað kostadi ferðin langt um meira, en
Mortensen kordi sig andvitað erki um það, þó
hann vildi erki gfa samerfingjum sínum
eftir einu eyri; það skil ég svo vel, þó ég
kef oft leidd eftir því að maður eru oft á gjarna

þegar mun arf er ad rötta, þafuvel þi líkud se.
 Mortensen átti andvit ad ad versu Morinum heim
 aftur i got, en hann hafði óvart ólungu
 hendinni min mun leidar glugga - barn
 svoa rétt i lili - en það kostaði hann
 mi 32 Kronur og svo hafði hann við það
 leki fori sporid i sundur á sér lífodinu á
 síðlidnum og varð svo ad leggjast á spekalann
 og mi átti ad skera barni hans, það yngri
 i Kirkjunni Kl. 11 á morgun. Það var
 drengur, feitur og þattara legur og átti ad heita
 þens Petur Mortensen og mi var allt i vandrotum
 þvi andvit ad mátti fódur barnsins ekki vanta
 við slíktu athöfn.

"Og þer skulud ekki vera huggin af þvi
 Maddanna got," sagði ég, þvi ég skal annast
 heila draotid þvris yður og ef i hardbakkum
 - eld oft ég leði verid skinnarvottur, fadur
 og ljósa".

~~Þessi~~ svo var ég látinn bosta
 kvöldmatum, tvö brandbela með flesti
 afanú og svo var mér visad til seppur
 uppí haubjálklofti i heyring og

4
1811

móðrust og forfuennepla.

Þájum eftir fór ég snemma á fótveið, muddaði stýrnunni úr augnum með sótkerum mínum, skvottu úr vatnsglasinu sem stóð í glugganum framman í mig og þurkadi mér svo það stýptu minni. Eg varj ekki vott, megið þér þetta þó ég hafði sofid lengi þegar nýj félagar myndu rottur komu þarna í þuga tali útannu mig; þar stóð á afturlöpsnum framman mér og þvottu sér í framman með framloppsnum. Eg fór þó út svo fljótt sem ég gat að skota náttúruna en þegar ég hafði gengid spólkorn, motti ég manni sem ég ekki kom fyrir mig hver var og þekkti ég hann þó.

Hann segir: „Nei, hvað er að þarna, er þú hér Fridrik, ætlaðu að fara að ljúga þér herna úti í Götlandi?“

Þetta var gamall félagi minn úr stríðinu á dögnum Fridriks 7. svo við fórum inn á nosta Kaffihús og tókum til að mæsa um það sem boið hafði við á

5.
þeim dögum, meðan stríðid stóð yfir, en
allt í einu rankaði ég við mér og óá að Klukku
var orðin svo margt, að ég mundi leplega
gelta orðid við öðrumina.

Ég raut á stad, yfirholt og hótir, skurdi
og givningur og hvað sem fyrir var og af
þessum ástæðum fór ég aðritað langan
krók sem ég hefði stóru þurft að fara hefti
ég þarid varlegur og verid kunnugur; ég
var moldurur upp fyrir hné og náði loka
heim til Mortensens III. 3/4 til II.

Þá grammakonan til hofsi handar þegar
inn í húsid var komid, kom á móti mér
með votalgu ægvanáði. Krakkum hennar
lá inni stofnunni og orgadi og inni hjá
korn Mortensens láu badi bórsin í sömni
vöggum og greiðdu en Maddama Mortensen
let þó allra verot og lá hún í rúminni, en
konan sem síjulega átti að halda barninn með
stóru, það var gómul og gretlin hús kona
ein af þessum gömlu maddomum sem selja
gölfmottur, hún sat á Kjaftastólum og
ýmist grét svo að þar in steyndu síður

6.

eftir kinnunum á henni og hún skelli hló
era ylfrodi.

Eg var hálf hrunna úr þessu loti, óhljóð
og skredhi, en þegar ég var búinn að fá að
vita hvernig á stóð, miðaði mig ekki þó
einkwaer lasleiki vori á ferðum í húsinu,
því maddama Þurleinn hafði boddad allar
þessar 19 spíttsildis í einu til frúkosts
en þessi hústona hafði, líklega af hroddi,
þomt noðum fulla sólbeyja rómmlösten
sem átti að vera í skórnar veiglmis og var
því blindfull eins og álka.

Þetta var ljóta ástandid; þá var þúnd
að renna eftir lokni og mi átti drengurinn
að vera kominn í kirkjuna til að skírast
eftir fáein augnablik.

Það var ekki að tala um að ég gæti sagt
þarna sitt ord fyrir hávadanum og
ósterium. En - andvitas þurfti að skír
blessad barnid og á síðasta augnabliki
hugsadi ég: "Friddis! Þannmóts tíður
eftir þér. Föðurlandid freyptir á háð
þin og dád. Frelsadu föðurlandid!

7
það reiddi sig á þing og á þing einan sem
sem einn útvelda bjargvott!

Stöfjum af þessum mynduðum uppöf-
mar ortum, þreif ég blessaðan litla
drengrinn úr vögginni frá hlíð systur hans
- eins og ég væri að bjarga honum úr
logandi báti - Snaradi út an min
hann gamalli garðinn drústur og af
stað með hann til kirkjunnar, en frangóð
var svo sem 5 mínútna leið frá hinni
hjóla snúðri.

Eins og áður er sagt, hefi ég aldrei
verið nátt lípur í þvi að meðhöndla börn
og hann þad eiginlega staki, ég bar
þessvegna þessa litlu helju eins og
þegar maður heldur á hnakkeðstanni
sinni undir annari hendinni og hefti
báðar höndurnar í vösumnum. Eg vissi
ekki hvor endinn vissi nepp eða niður
en ég heyrði að hljóðið kom úr bögg-
linni fyrir neðan mitt. Lari á mér
- en hvað ekki maður sé að heyrja min
slípt þegar maður er að frelsa fóður -

8:

landið af blessadan konungi; þannig
lebbadi ég af stad með þremman míja
stívsfélaga mínum og stólg þungt til
gærdar.

Þegar ég kom að kirkjudyrumnum stóð
þar vörðilslögur Karl, ^{í lafka þ. appn} með báðar höndum
á niðrumunum; hann góndi upp í loftið
og smjattadi með vörnum sínum og hann
vori þyrstari og þyrstari í þessa þau
regn dropa sem virkst leka ofan í
hann úr heiditku loftinu. — Það var
veid að syngja síðasta versid.

Ég ávarpa hann: „Góðan dag, segi ég, eru
þórnin stírd herna?“

Hann líkur til míns og reyndi að uppa
öxlum en gat það ekki því hann hafði svo
stóran herda hilt til sem lafði fyrir öllum
slínum hreyfingum og svo segir hann.

„Já, en hvar stíri annars að stíra þau?“

„Já,“ segi ég, í Kaupmannu höfu,
þar sem ég á heima, en þau í d.
stírd í Friar kirkju.

Já, en Friar kirkja er ekki hér.

„Vei, veit þú hafið þér að málta í þessu“ segi
ég, „en þér erud annars d'alítuð spauy-
samur, Karl minn“ segi ég, og sérstaklega
sýnist mér þér d'alítuð kyndugur í þess-
nu lafa frakkun - nú en meðal annars
vota, það er hérna sem ég á að fara inn
með drugginum“.

„Með drugginum?“ segir hann um leið
og ég athugi min, En það þetta, sem
þér erud með undir hendinni, sem á að
skíra?“

Nú sá ég mér fori á þó að borga hann
afgöðinginn ádan og segi: „Hvað atli
það annars á vera?“

„Já, það geti t. d. verið eitthvað annað
sem skíri uori leidd að skíra áður. En það
þarminn hans þrotteusens sem þér haldið
á eins og gamalli reyn hlíf undir hendinni?“

Hvers vegna haldið þér svona á þarminn?“

„Já, sjáid þér, þó það sé mig“ segi ég.

„Það getur verið“, segir hann, en má ég
spyrja, hvað á miginn að heita?“

„Hann á að heita Jón Pétur Þrotteussen“
segi ég

„Já, já,“ seyr hann og hló svo
vodalega myíkt. Þarinn ad farna,
sem þér emd með var mi stíkt í fyrru
og þá var það látin heita Petrina
Nortensen, því það er stúlka“

„Ne-er, þá það er þú dreygur?“
seyr ég og lík á þrójum.“

„Það er sem ég seyr, það er Petrina
Nortensen, það meyr þér heita yður á,
þér hafid adris leik skakkan á gang“

„Kannst þú,“ seyr ég, þá hefi ég
í ógáti gripid skakket til í voðgunni á þeim
því mér sýndist þetta vera minni skak-
kin. Það var nefnilega eitthvert
ólag á maðkinum í húsium þó,
skal ég seyrja yður.“

„Já ég veit það,“ seyr hann, „Ég hefi
heyr eitthvort um það!“

„Já, en hvað á ég mi ad gæra?“ seyr ég
„Þér verdid ad setja dreyginn“
seyr hann, því við gætum státt allt
við neina endur skörn.

„Ó, það gæti mi gengid samt,“ seyr ég. //

11.
við heftum eptari hatti mig það. Við gottum
lætið sem við heftum eptari vitas af því,
ég skal tala að mér að sjá fyrir því að
það viti ekkert mig það þarna hjá hon-
num Mortensen. Hérna eru skildingar
handa yður fyrir að þessa; eigum við
svo eptari að láta það jafna sig og ég
fari mig með Krabbanum?"

"Viljið þér nið bera flýtu yður og setja
hinn rétta dreng," segir hann og reynir
að yfsta Exlum aftur, "annars verður
ekker barn skert í þetta sinn."

"Jaja, frá það" segi ég, "fyrir það eptari
gætur að því; verid sagði þessu
þegar hinn myndadi sér að hún vori
úlfaldi." —

Þessa, ég á stad sinn og skotið vori in byrnu með
Óþrumu litlu myndir hendinni. Svort betur stað veu
hafi farið mig hana frá Kirkjunni en lit hennar
lét ég ósagt; ég veit bara það, að hefti ég haft tíma
til að kumra hana, hefti ég gert það, svo vanga-
lept var östirid í heini. En það gæpur nið svo til
með þetta þvann folk, það er einn og það sé skapast

12.

Sil þess að erka okkur Karlamanna, elti
sigt þá sem sem dælitid almanni lepi menn.

Þá húsinn var allt í ljá og fundri: Húskonan
dansaði marsúrka á solakaleistunum frammi
í forstofunni, maddanna Mortenson fjáðist af
þessum 19 spita síldum og allir sem vöðlingi
gátu valdið í bonnum og sem stóti voru í kirkju-
stólu allt í Kríngum húsið og ⁵þing sunnu
födurlands söngva og stjardar kvæði.

Þegar húskonan sá mig, kom hún klappandi
í móti mér, fadmaðing og kysti og snéri mér
og Petrium litlu í Kríngum sig síns og hundi
s. laundi, svo mér vand sár í allt í höfðinu.

Lotas tókot mér sí lösu og hljóp inn í
húsið, fleggdi Petrium í veggina, þrúf
hinn Krakka ann og læddist með hann út
inn bakdyran.

Og svo komst ég inni kirkjuna. Þar stóð
andvitað sá kjóttlaði og leit ni svo hátíð-
lega ^{tíl min} ~~ni~~ síns og hann voru 5. postubium og
ég voru síni madu, inn í veröldinni sem ~~þetta~~ ^{þann}
hefi ~~aldrei~~ séð fyrr.

Ög steig fahinn inn eftir kirkjagölfinn

alla leið til prestsins, sem setti upp svoddan
áveggisvegg þegar hann sá mig koma með þremur
lilla sambergara minum undir hendinni.

Hann spurði mig ýmsra spurninga sem ég
átti hálf-erwitt með að svara, þangað til ég
sagði: "Érið þaru rólegur, prestur minn
og leik í móti öllum skellum mínum".

"Þú þurftir ekki að segja annað en Já,
segu hann mun leik og hann snéri sér við
og létta höftakast. Ég held að hann hafi
verið að hlæja að einhverjum sem honum datt
í hæg, þú þad hlakkar eitthvað svo mikið að
í honum.

Svo kom fyllt úr öllum öllum sem laudat
lit að halda barninum undir skírni; þú hefur
sýnt að ég vori óvannur þú, svo óþunnum-
ug og niðurnum frá Höfu.

Presturinn hélt dagödu kotu eftir þú
sem vanta mátti svo af þokaþreki og
svo stírdi hann Króganum Jens Pétur
Mortensen.

Þú stakk svo Karakannu undir
hendina aftur og lét höndurnar í

14

vasana, en leondurnir af Kerlingar
feira voru all af eittwood ad tjála við
ham. hieldu því fram ad eij otti ad bera
ham einhveru vejinu ad Drúsi.

"Hod yður leyfi", sagdi eij, Má eij
leidja nu orðid svolitla stund til ad
gera ofurlitlu athugasemd. Viljið þið
glæra soo vel ad hotta þessu káfi
og veru ekki ad þakla þetta um mig
hátt og lágt með Krúmlinum.

Þurfi þaru-ningum einhveru við
skal eij sjá fyrir því. Þið hafið boott
sem er, hafið minna fyrir honnum en
eij hingað til og eij efast nu ad
nokkur ykkar kunnir ad meðhöndla
börn betur en eij "

Þið þið vord nér litid til hris
Kjólkledda, þar sem hann stóð. og
glotti með munvikiis út ad eyrnu.
En þegar hann sá ad eij tók eftir honnum
setti hann upp alvísu sveip soo ad
andlitid á honnum vord eins og
ostur.

Eg heyradi það mér: þú skalt eðli höf-
ast að mér fyrir eðli meitt, apa höfðurinn
þinn og svo snéri ég mér að prestinum
og sagði.

"Með leyfi, yðar havelborin heit,
má ég spyrja yðar einnar spurningur?"
"Já, hvers óskid þér," segi hann og
segndi að vera alvæðlegur í sveipi-
um en hann átti mí erwith með það, sá godi
mann.

Mér þatti gaman að vita, sjáid þér,
hveða grámgigi það er að fara. Þessi
með herðakistilill og stottid aftur
af aptari endannu á þorunni, mér
sýnist hann vera í hvílu postulins-
vesti - er hann grafaði yðkar
sta hringjaris?"

Presturinn leit til mín líkast því
þeim hann laugadi til að ná í hárid í
mér og svo segi hann með hlátturinn í
Kverkunni:

"Það er hri-hringjarinn okkar."
Eg svo snéri hann sér við og svelgdi á.

16.

"Þetta datt mér í hug, oafdi ég. Eg sé það á honum að hann mundi vera þringjara það er von að hann sé upp með sér af því að hanga í Blutkuotrængjum mínum hérna. Jája - takk fyrir - svo var það etíð áminnað í þetta síni, fyrir gefið flaustrid yður einlögum vinnu Fridriks Olsens Skóara í Svinnafaginu."

Eg með það fór ég og fleypti mér að komast út; en utastey á Kirkjungefnum, mætti ég nágranna komu Hölsuinnis með heldur en epti fosi. Þegar hún kom auga á mig, sendist hún á mig eins og klöttur á mius og orgar upp ír öllu: "Hvað hafid þú gert við barnid mitt, sem þú lokad ír vöggunni meðan ég stórápfi í apothekid að selja henni það Mortensen verta og vinnu dandi dropa?"
A-ha, stú rannadi ég við mér; og hefði þú lent á villausum H - þ. e. a. s. etíð réttum - Skrátt

í seinna skifti heldur.

17

Jah, segi ég, Og þetta er yður barn
þína god, leid ég yður að fyrirgefja
mér rétt í þetta sinn, því það var sodd-
an rugl á hlutunum þarinn heinn
einn og þér vitid, svo það er eltri að
móður þó ég hafi leut á skakki
þyllu og leut á litlu ógninni
yðar og haus Mortensens - nei
fyrirgefja mér í skodinn fyrir
haus Mortensens atloði ég að
seja. Nú, nei, hann er mi
skindur þ og það verður eltri
aftur leid.

"Hann! Það er enginn hann
segi konan, það er stúlka og
þegar hún verður skind á hún
að heita Lívísu. Hvaða nafni
hafið þér látið skína hana?

Ó, er það stúlka, ja, hún
heitir þá samt sem áður Jens
Pétur, segi ég.

"Og það skal hún aldrei heita,

18.

segi konan. Hinn dóttir mín, að heiti
Jens Pétur, nei ónei, það verður
mí ekkert af því!

Svo ekki það, segi ég, Já - en
"Hann heiti Jens, hann heiti Jens
hann heiti Jens og annað ekki"
kalladi ég.

En þá kom presturinn og hringsjárinn
og presturinn sagði: "Þér megið
ekki lata svo hrátt hér inni" og
ég hreigði mig og sagði:

"Jaja, það gætur verið rétt hjá
yðrum, prestur mín, þó við stönd-
um hérna í anddýrinni. En það
er nú sama, prestur mín, miðla
skelfing gengur þetta annars allt
klúðurslétt - mér hálfléidist
það, því það er ekki fremur mér
að kenna en ykkur, en meðal
annara orða, fór maður ekki ein-
hverja uppbot í þessu öðru fökn-
nu fyrir það - ég meina hjá flesta
öðru söfundis - fyrir því ferðis

19
soona alveg ~~til~~ til ónýtis; þér eigid
sjálfur séð í þessu ennu síður en
ég og sé ~~stær~~ eitthvort orðid óðsu-
vísir en það átti að vera - sem ég er
nú reyndar stæti alveg samfordu-
num erupá - þá finnst mér að
þér eigid að sjá um skadabatur
handa mér og óðnum þeim er hlut
eign að máli.

En svo fór Kerlingin að orða
og fulldi ní yfir prestinum og
söfnuðinum langan kafla úr
sá sögn sinni sem endaði með því
að hún sagði: Síðan þessi ~~stær~~
þjáni kom frá kaupmannahöfn
í húsid hans Þorsteinus í góðvöldi
hefur allt gengid á tréfótum!

Þessa, hvar stli þetta leudi
á endan nú; seyr Kjólklæddi Kerling
með herða Kristilium.

Þessadú þig og þína gráða -
þóglá, sagði ég, það verður líklegt.

20.

mí ekki síður en vart er að ég
verdi til þess að leysa ykkur
úr vandröðunum sem þið hafið
sjálf stopuad ykkur.

Viljið gera svo vel að leiða
afurlitla stund á miðan í þessu
mér hérna út fyrir.

Og svo gekk ég út og var ekki
nigó á útúr stað niður sleginn

Eg náði í vagn sem ekki var
til sjáfar, þar komst ég í
stípa og lenti í höfuð dozzinu
eftir og þá vand ég samalega
þegnum að komast heim.

Notknum árum ^{síðar} þittu í
Þrotteusum í Kaupmannshöfn
og sagði hann mér að þeir hefðu
klár að þetta allt nota sumun-
dag eftir að hann kom heim og
Madama Þrotteusum var orðin
heilbreidd eftir seldörmas: Steing-
urinn var stírdur Lívísu Matt-
hildur Madsen og svo var bara

Stíft um skórnarvottorð þannig
að Mortensen fékk skórnarvottorðid
hjá nágranna þorunnar en hún
hans. En það skrítta var, að
ég var einmitt búinn að hvepa
mér að hafa það svo að hefði ég
ekki orðið að fara hvern svo
fljótt.

Og svo sagði Mortensen. Vertu
nú sáll Fridriki, en mundu mig
um það að þegar þú kemur til
okkar nótt, þá skaltu ekkri hleypa
þér í skuldir fyrir spítisöld
handa okkur.

"Ei", sagði ég, "vertu bara rólegur
og gjáðu um það, að tú sé að
þvíra krakka þína þegar ég
kem - ef það verður nokkurn tíma."

Lausleg fjóring 15/9-1897

J.P.